

ТАРАС ФЕДЮК

ТРАНСІСТРІЯ

ЗБІРКА ПОЕЗІЙ

Київ • 2007

ББК 821.161.2-1
УДК 84.4УКР6-5
Ф 35

Обкладинка роботи Віктора Рибачука

© Федюк Т., 2007
© Рибачук В., обкладинка, 2007
ISBN 978-966-359-193-3 © Дизайн, макет. «Факт», 2007

ВІД АВТОРА

...на цій землі є степове містечко овідіополь і в ньому —
пам'ятник якого ніколи не було тут...

...це можлива римська провінція яка римською про-
вінцією ніколи не була...

...це частина великої румунії яка великою румунією
так і не стала...

...ця земля — фантом вона артикульована але не опри-
явлена тут все — легенда дикий степ казка неправда художня
література...

...тут я народився...

...звідси майже всі мої вірші...

...тут я хотів би померти хоча я тут не живу...

...це — трансністрія...

• • •

нестерпна печаль і медаль «за взяття магдали»
пісок в черевиках кістки духового оркестру
і пісня тягуча про нашу далеку джінестру
а решта про те як ми йшли умирали і йшли

і як перемога і як тут немає води
як губи обличчям повзуть
мов сухі скорпіони
як землю святу роздирають плечем легіони
для того щоб інші могли умирати сюди

із чорного дерева ніч і натільні хрести
і більше нічого для чого потрібно іти

але ми не вийдемо звідси бо ми не для того прийшли
коліннями припасти

граалем пропасти навіки
безсмертя немає є тільки погоничів крики
трофейні хвороби печаль і медаль магдали

і очі
всім синім своїм
роз'їдає мета
мов крики погоничів
незрозуміла й проста

це хвостом убитим вовка
замітати чорну хату
це собі травною ловко
смерть раптову лікувати

це туман у сивій рудці
це крик півня у тумані
мов червоний гріш у хустці
мертвих бабці або мами

це коли ударить в двері
хто завгодно: жменя диму
вій твій гріх кривава мері
але точно не людина

це коли немає взятись
нащо де чому і звідки...
натще стіл клейонка святий
Боже вірші і примітки

степ твій — це просто земля якої багато яка глинобитна
втоптана під ноги копита кігті промені і кістки
прощай історіє хвороби слів розкладання амбітне
яке складеться в кінці у єдину фразу: ти хто такий?

рефлексант і володар комплексів фобій неврозів
гадань на кавовій гущі кадилах кальянах маці
що ти робитимеш якщо слово закінчиться по дорозі
як закінчується свічка чи сухий пісок у руці?

що ти робитимеш після того як не захочеш дуже
всього що не дуже й хочеш тепер на цьому току...
...назад візьми собі Господи Тобою видану душу
і прости мені Боже

що повертаю її таку...

коли час настає
розпадатись старіючій зграї
свої голови хижі
зігнувши в торішню траву
повз печаль прапорці листопад що як здобич вмирає
повз історію зграї і школу її неживу
нам ніколи уже
не летіти як сіра підкова
нам не гнати рогатих
крізь верес і шерех лішин
і згортає полотна скривавлена вовча покроба
і оббріхує слід наш і крутить хвостом сучий син
нас немає уже
ми ламаємо гілля опале
поодинці йдемо на останню ночівлю в кінці
і рихтують мисливці
тремтячі свої самопали
і спадає туман
молоком золотим в молоці
круглий місяць висить
клапті шерсті звисають зі спини
підгинаються ноги зважнілі з води і роси

ми йдемо в чорний ліс
нас іти і вмирати не спинить
ані шепіт вгорі
ні внизу голосні голоси

і у різних кінцях і місцях кайдашевої пущі
ми заплюшимо очі гойднувши в агонії віть
нас укриють навік

вовча ягода круки і кущі
нас нема...

нам уже не летіти...

рогаті — летіть

* * *

із глини із острова із синиці у жмені
все що лишилося в мене

ходити гукати із сітями двох навертати —
тільки відлуння ротате

стара черепаха піски розгортає холодні
контур хреста від безодні

не відрізнити...

хто там собі букви складає
мов павуків убиває?

якщо катастрофу стрічати — то краще в монастирі
на березі моря

вгадайте

із трьох разів де це
дерева місяць корінням глину — сухі і старі —
циганські пальці ночують в потертій гітарній деці

тут сітям байдужа риба

а рибі байдужа вода

а хмарам у вольнім небі байдужі і ті і інші

гарячий погляд гадюки її повзуча хода

і букви тутешніх поетів

окремо від їхніх віршів

нічого не жаль у просторі де вся ботаніка — дріт

нічого не жаль у цьому цивілізаційному мливі

пісок з кам'яної баби

згорнув пірамідою кріт

і легко вінок терновий

сплести із дикої сливи

тут в мисці важкі помідори а в склянці легке вино

тут сонце спочатку спалить а потім уже освітить

тут довго жити чи довго
вмирати — усе одно
тут наче сонна муха
кружляє кінець світу

тут мов з плеча патриція тога стікає важка —
сонце заходить майже у вигорілі греки
зграя сирен у небі чекає свого ватажка
пальці як віск стікають
у вухо циганської деки

примостимо на коліна тонкий наче скло ноутбук
почнемо усе спочатку
напишемо слово «варавва»
подивимося на небо —
впаде чернечий клубок
і чорний як тінь лежатиме —
чия — то вже інша справа

* * *

я піду щоби не повернутись
щоби вишня в губах на ходу
між бадиллям зім'ятої рути
і свавіллям нічної отрути
зір важких у страшному саду

невідомі царі на престоли
їх персти і перстені навспак...
вітер свище у срібні пістолі
і як рани Христові у полі —
язики здичавілих собак

і сторожі стривожена згряя
опускає червоні щити
біла панночка дивиться з гаю
під грудьми — горностай або заєць
тут нікому не можна іти

тут літають наскельні соко́ли
тут блищать власяниця і мідь
тут нікого ніде і ніколи
і якщо навіть ноги поколеш —
десь далеко позаду болить

ні крилатих ні з ними охочих
ані з тими і тими казан
все — як випиті круками очі
все —

якщо ти сказати захочеш
то виходить що ти вже сказав
наче з черепа змій виповзав

ВІРШІ В ТРАНСНІСТРІЮ

1

ну ти не повіриш — я тут Україні служу
якої немає насправді

а служба триває
лежу на дивані читаючи книжку чи жу-
рнал хоч заважають читати трамваї

я власне колись неназовсім приїхав сюди
якось ненасправді

в це місто насправді велике
тут люди інакші

тут з бронзової бороди
одного з хрестом
починалось холодне і дике

північне кружляє легкі опівнічні слова
метеликів згряя стає то шокою то чаєм
і час не летить не біжить і уже не сплива
а льодом вмерзає у річку холодну навзаєм

завали снігів магазинів зужитих ідей
у парках дітей що сидять на печальній скотині

завали скотини...

за що постраждав іудей
за це або як у піщаній своїй палестині?

душа прикипає до горла і випитих чаш
майбутнє відоме але я служу і на виклад
поки що не зважусь...

напишеш?

пиши як там наш

лиман

чи для прикладу — небо

чи в небі наприклад

осене

щоб ти хотіла і щоб там кричала услід я далеко
 простір замерз я спинився назовсім хапайте гада
 можна продихати шлях — нехай далі подих іде — це нелегко
 але можливо але навіщо ця клоунада

осене

дай озирнутись і дай щось побачити там ні для чого
 погляд наляканий битиметься у віях частково у вітах
 дай мені спокою хоча і знаю: ти не даєш чужого
 як не даєш всього діагнозу — а даєш тільки витяг

осене

ти так умієш змивати сліди і оперувати туманом
 добре що ми зустрілись — хто б я і як без тебе
 ми ще шепочемо щось що за спиною — станом
 на перше грудня — і що нікому не треба

осене

ти ще повернешся вирвешся а от мене вже не варто
 витягувати на собі на південь мені це уже не цікаво
 ...хатинка у лісі відьма

варить у горщику карти
 що випали і сміється і каже що це кава

...моя знаєш ми прожили стільки разом
що майбутня смерть продовжить а не спинить...
піна в морі піна в скелях вітер — сказом
космос дивиться птахам у небі в спини

будем зліпимо хатинку над лиманом
будем жити будем квіти будем ліки
продамо на трасі яблука циганам
що в затоку на фольксвагенах великих

на тонких шнурах насушимо тарані
щоби сніг коли впаде або хвороба...
заощадження полічимо старанно
і з'ясуємо чи вистачить до гроба

натовчемо вин з усього що на лозах
наженемо із усього що на вітах
світ гойднеться на своїх останніх грозах
в шифоньєрі ледь озветься оковита

а в діжках капуста перець сіль погода
баклажани весь пейзаж і сир овечий
і рушниця на стіні

і ще підвода
що повз нашу хату їде цілий вечір...

диктувала дуже швидко
виряджала дуже рано
зашивала чорна нитка
кілька вицвілих поранень

сонце в небо зійшло заки
заки в клунях крикли півні
порубали схід на захід
але кров текла на південь

лаври золотом хрипіли
дзвони озивались тупо
буде хрестиків і піни
як на південь сплине тупіт

ніч то тут а потім геть там
брак отрути і кінноти
і сповза самотній гетьман
з-під полтави на банкноти

рос і полинів цирконій
сивий дурень над романом
і лежить лиман червоний
з чорним в горлі акерманом

дівка смуглява моя сизокрила лейла
шлях покажи

до єрушалаїму рукою
ноги побиті мої а твої — ковила
хліб із піску і пісок золотою мукію

вухами мій віслючок палестину стриже
мій павучок допива мою кров за барханом
може доїду

і це величезне невже
в небі кружляє тонким мусульманським арканом

вина посохли і випарувались каві
ніч — наче коней табун із розжарених стаєнь
де мені жити і як помолитись — назви
...мова чужа

мов крізь губи душа

вилітає...

на півночі взимі де білий день
короткий і шкідливий як цигарка
де жити холодно

де збірочка пісень
губами не гортається де чарка
освітлює — затемнює — чоло
мені — тобі — однаково було

плив місяць грудень у своє різдво
як чисто ной в глухе каміння своє
долаючи якусь таку роздво-
єність я жив. ми жили двоє.
чомусь. ніхто із нас не знав чому.
і щастя було схоже на чуму.

коли все пізно — пізно жити вдвох
та що там вдвох — самому жити пізно
у дзеркалі — якийсь облізлий ох
із казки яку вивчено залізною
давно забуто місію святу
і свічка лиже лапу золоту

я ще повернусь просто так і все
в свої асканії коли мене самого

як кров ворожу в море понесе
дніпром дністром або південним богом
і світ стоятиме мов чапля на нозі
в гармонії і чорній рогозі

в день оцей в ніч оцю
у степи в одаї в халабуді...
той хто ріже вівцю
той описаний в Біблії буде

листопад. ні листка.
день глевкий ніч глевка і дорога
кров овеча легка
відпливає до самого Бога

двое-трое багать
наче шкури червоні плескаті...
і така благодать
що ж ти скажеш їй,
благодаті

вони думають я їх забув.

я забув себе.

я ніяк не виплутаюсь з цих водоростей цих медуз.
вони зовсім старі на них лапу кістляву собез
накладає

вони мене вчили цих версифікацій цих муз

я їм навіть сказати «спасибі» забув не зміг
про невдячність писати — невдячна справа
і так

усі знають що я ішов випадав як сніг
де попало на шлях цей стежку на цей тартак

вони вип'ють чаю поглядять книжку яку купи-
ли яку я їм не прислав

хоч легко і просто міг
є у них на завтра хліб телефон протерті супи
їхній учень є десь не знати де

каже йде як сніг

хоч покаюсь.

церкву-знайду-шукати — це зверху хрест
і бджола чужа прилетить визбирувати мед з вуст
і старий священник — на нього лапу свою — so... best...
і на мене —

пальці сині цих водоростей цих медуз

ти спиш
моя душа як миш
гризе в кутку сухар сосновий
сніг за вікном немов комиш
то шелестить то гнеться... ти ж
ти — спиш

ми так
прожили як червоний мак
в пилюку облітав крізь жито
ти спи твоя коса на смак
немов поріз чи зодіак
ми — так

це Бог
у своїй книзі нас обох
лишив як листя засихати
а щодо цих страшних епох
і смерті що густа як мох
це — Бог

* * *

знайти навпомацки тихий рай
притиснути — щоб не утік — ногою
вечір червоним тече через край —
губи розтріскуються під вагою

заплаче нізвідки — а хто ж? — сова
їжак ворухнеться як тінь будякова
весь час придумувати слова —
і не робота і не розмова

і майже не напис.

і попіл не.

і навіть не крик пеліканів носатих...
і вітер пил вечоровий жене
у вивітрені вапняки випасати

у висхлий до решти небесний анклав
із зіркою срібною недорогою...
...і рай котрий ти знайшов і впіймав
навряд чи довго живе під ногою...

* * *

з нічого в ніщо ні для чого й нізашо за тим
скривавлена кізка виблискує боком своїм золотим
в траві ти втрачаєш її

її очі склярі

засклили безсмертниками що розкидані на пустирі

весь берег засипало мідії спогади тіні від крил
папірус пожовклий з якого зробили ковил і кизил
одежа колюча насипана пилом зальотним ущерть
в підзорну трубу можна бачити рибу і смерть

а пісня метеликом в горлі — не чути її
скривавлена кізка. метелик. хай буде. хай будуть. свої.

все сходиться як перспектива для слова у слові «давно»
і море тремтить як німе і солоне кіно

* * *

беремо торбиночку сковороду
і палицю що називається костур
дороги не треба йдемо на звізду
як в воду із мосту

в торбину беремо вітчизну

вона

якраз в невелику торбинку і влізе
йдемо світ за очі

де мор і війна

і присмак прищестя як присмак заліза

цей світ нам не пара

не пара земля

де ми народились а вмерти не можем
у морі солоному човен петля
маленькому чорному дай йому Боже

мандрівочка пахне

як скаже дунай

як скаже румунія чи аргентина
беремо торбиночку йдемо за край
і скіфські могили в степу як скотина —

потріскані спини покiрна слюда
i ящiрок дрож по губах i по шкiрi
i тихо бере нас у човен вода
беремо торбинку

* * *

покинув би хто — чи як
на цьому світі мене
танцює свій краков'як
життя

старе і смішне

ногою кривою сюди —
туди... тріщать постели
такими були меди
такими ноти були

злякаєшся — тінь страшна
страшніша ніж дзен музик
страшніша аніж луна
від пісні сліпих калік

аніж афішу стару
зірвало в суху траву...
напився б — але умру
умер би — але живу...

листя упало дуже давно
і лід на калюжах є
стара болгарка несе вино
старий болгарин його п'є

в небі шпаків холодний безмеж
потім і їх не стає
кури хочуть летіти теж —
пшоно на землі не дає

собака спить примерзає хвіст
частково до ланцюга
і степ пронизливий наче свист
крила або батога

в городі сухий тютюн кружеля
з промерзлих кишень і одеж
така тут на світі є земля
а де ж

мельником жити на річці дурман
жовта пшениця сірий саман
скеля гранітна — той берег...
хай би підводи з мішками текли
з моря із криму із ковили
гриви як ніч або шерех

хай би під колесом жив чортзна-хто:
пейси із піни зелене пальто
скрипочка — з пейсів і крижнів...
хай би була мельничиха собі —
трохи шовковиць по верхній губі
трохи ожини — по нижній

зрастуйте мрії і їх незбуття
зрастуй побите зірками життя
так наче шашелем шафа...
...в тоскній квартирі у киеві на
лівобережній де осінь сумна
й довга як шия жирафа...

на дудочці хлопчина грає
і сила музики така —
щурі виходять із сараїв:
мережка довга і тонка

хвости важкі а морди гострі
а очі — як очей нема
а час — уже по двадцять шостій
чума

він в море виведе навали
він вже ступає в сіль гірку
де сірі хвилі як вандалі
сліди руйнують на піску

на рівні моря — рівень вилиць
в очах тоска немов луска...
...не бачить що щурі спинили-
ся сила музики така

* * *

заєць заплутує слід —
наче сніжинки летіли
і відривається від
гілки вороняче тіло

і відбивається від
рук і печалі синиця
в шибці — скуйовджений дід
Господи, є іше лица!

Господи справи Твої
календарі Твої Боже
хто на гостинці стоїть?
хочеться щоб перехожий

справи зимові — хиткі
друзі далекі — в екзилі
в грубці жарини такі
сяють як жменя кизилів

кілька хронічних хвороб
крім основної хвороби
заєць заплутує — щоб
ворон зривається — щоби

... це коadlo веселе ще й досі сидить за столом
горілка холодна губами нічними гуляє
якби не обличчя розмиті і свічечка скраю
і стрічечка в чолах і не їхні вірші під склом

і не підозріле мовчання...

— вони іше досі — орли
хіба що орли їм під ноги літають і нижче...
і не телефон що не можуть набрати
коли ще
такого було щоб набрати мене
не могли...

ми косили красне літо
ми ловили круглі риби
ми нікого не любили
та і нас ніхто зате
ми писали про лоліту
ми були щасливі ніби
ми постаріли невміло —
врешті діло молоде

ми гортали жовтий томик
у якому час від часу
десь колись комусь для чогось
щось писав патлатий перс
ми собі не знали втоми
за селом сичала траса
ми були самі під Богом
як забутий Богом перст

ми у люстро зазирали
як в покинуті кімнати
в люстрі не було нікого
крім покинутих кімнат
і якісь нічні хорали
нам співали винувато

на слова того старого
перса —

як не шах то мат

і місцевий кафетерій
і сусідський пес з привітом
і незловлене в намулі
і незгасне в свічнику...
незнищеності матерій
був кінець

і красне літо
відпливало у минуле
все. дерева. ліс.
ку-ку.

сиділи до ранку
ти випив багато
я випив ніскільки
так склалось життя
і так говорили
як аркуш зібгато
і друзі світились
в останніх вістях

мовчала столиця
метром і камінням
і тим хто зелений
сидить на коні
і часом каштанів
брунатним насінням
і тим що стріляють
немов на війні

погублений друже
читай мені тихо
відчитуй відспілуй —
вуста воскові
спорише дорожній
ні caesar ні nihil

ні пити ні жити
в твоїй голові

квиточок господній
в кишені холодній
ікон і пейзажів
чужа благодать

...зі стрілок годинника
чорна безодня
стікає на цифру
чотири чи п'ять

іще до тієї війни коли ми, молоді,
навряд чи могли відрізнити кагор від кабула,
коли зірочки на погонах, немов на воді
світилися, коли ми не знали для чого забули,

тоді за столом у в/ч 3532
де кожен з нас був ще живий і коли святкували
чи те, що зійшла або те, що поживкла трава
хоча і тоді нас було небагато і мало

тоді починалось
тоді ми уже почали
зникати по черзі короткій
тоді уже стіни,
тоді, починаючи з вікон, хололи столи
і діти сиділи на наших холодних колінах

і плечі у плечі — було офіцерське каре
і чарка у губи як пташка у вирій летіла
і ми ще не знали кого з нас Господь забере
але вже як стіл перекинтий
двері тремтіли

у мене стільки свободи що страшно на себе дивитись
свобода — срібна як пух як смерть як череп в пісках
як на роздоріжжі тупий і неграмотний витязь
що камінь читає нічого не знає штани в будяках

залежності Боже подай від обставин чи хоч від людей
від календаря із червоним на кожній сьомій сторінці
або від халдеїв — хай це навіть буде хоча би один халдей —
від гурту овець в одній із колишніх римських провінцій

подай обов'язків Боже ярма чи колючої нитки яка
пов'яже з цим світом бо я ще інакше не можу...
але уже пізно просити молитись і жити — свобода така
і за плечима крило перебите —
остання яку я пройшов огорожа

над горою Афон кілька грецьких аж чорних ворон
запиши мене Господи в списки свої після амен
забирає мій човен мене в дерев'яний полон
і обличчя біліє на дні у човні наче камінь

і медузи у хвилях як храмові чаші тремтять
і катрани під ними гойдають сліпими хвостами
сіль на пальці лягає а пальці на груди.

їх п'ять.

запиши мене Господи в списки твої після мами

бо цей берег уже не потрібен куди не пливи
ці на пірсі уже не потрібні нікому ні грама
все що треба — цей човен і жмуток морської трави
і з турецького берега

спів золотого імама

* * *

Віддано всі борги.
Пройдено всі круги.
Порожньо в світі,
як в хаті.
Лиш божевільна луна.
І в божевільні — стіна.
Як не крути —
небагато.

Холод.

Підкуплений мім
з, може, обличчям моїм,
вимовленим всує...
Пил. А на нім: все було.
Богом забуте крило —
божих людей не рятує.

Може, десяток книг.
Стрижений архістратиг.
Річка і місто
велике.
Ось майже все, що встиг.
Сам. І нікого — з тих.
Тільки каміння дике.

Хочеш — розкинь, але
так буде, певне,
зле.

Холод. Клепсидра. Тиша.
Хочеш — збирай. А на-
двечір — хіба стіна.
Ну і хіба — лютіша.

Хочеш — іди в туман.
Брат і учитель — бур'ян:
справжнє безсмертя
безкрає.

Виклюваний глід.
В клітці,
як пташка,
слід.

Твій. Золотий.
Стрибає.

* * *

...робота три години поміж
граніту бронзи і трави
землі не спротив і не поміч
летюча пригорща сови

для завтра вранці буде яма
темнів солоний піт в устах
і йшли від ями телеграми
і двері стукали в містах

копач тверезий був як лебідь
що впав на землю з білих лав
і заступ наче місяць в небі
то виринав то потопав...

так наче губи витер
диму цигарки від
траса північний вітер
і приїхати слід

в місто мале в якому
мало було тепла...
...школа кістяк райкому
і забитих в «козла»
кілька дідів на лавці...
напис eCeCeCe...
рік по мамі. в наливці
хрестик бузковий. все.

він завше сидів на лавці біля своєї хати
незалежно — ішов сніг чи родили абрикоси
у нього завжди була біла борода хліб на колінах (один)
жовтих пальців на двох руках

жовті оси
кружляли над ним незалежно — ішов сніг чи родили
абрикоси

у нього були очі які дивились на тебе як на все людство
як на все людство дивились очі також на kota чи собаку
чи на поштарку на її періодичність її занудство
у нього очі великі неначе сухі голови маку
він майже не говорив не співав ніколи не лузав насіння
його вибілені дощами штани і сорочка відповідали вимогам
здогадів малюнків шевченка народного голосіння
історії нації її неунікності смирення і ще чому много

і якби раз на місяць він не вставав і не йшов
отримувати пенсію пити чарку біля церкви в кафе «лото»
ти б цілком міг подумати про нього взагалі бозна що
ти б цілком міг так і подумати
що він — страшно подумати — хто

Це сніги. Це уже не снага.
Ніч. Печаль. І її сателіти.
На погоду болить нога —
їй дісталось за півстоліття.

Чути ангелів пір'я і спів.
Пір'я слів поміж пальці старечі
у квартирі, яку я купив
для ще більшої порожнечі.

Тут ні пошти, ні музики, ні
на губах запізнитого миду.
Ключ залізний ковзне по мені —
і лежить на підлозі без сліду.

І рука — ключ неначе — така
ж холодна самотня...

Одначе
телефон підніма для дзвінка
так неначе...

* * *

ні краплі птиці ні води
ні трьох великих виноградин
чортополох росте сюди —
туди

над всім над чим не владен

і стежка вужча від ноги
вужа ножа і чого хочеш
біжить в далекі береги
далекі глинища лоскоче

гнилиці споминів і хат
кислиці нерозбитих вікон
такий розклад

такий рахат-
лукум...

худий самотній chicken

біжить в далекі бур'яни
свідомий ролі і вини...

і на сільраді кружеля-
є прапор як дурне теля

* * *

воля листя окаянне
золоте неначе
половина саду в'яне
половина — скаче

трохи втоми трохи кари
трохи в жилах крові
ти напишеш мемуари —
аркуш мармурови-

й забілють анальгіни
збілять губи все
ще тобі чотири стіни
душу четвертують

телефони мейли тощо
мертвих слів короста...
половина саду — дощик
половина — просто

тихо скрипить короїд,
зірпад,
ніч у етнічній ріці круговертю.
чорний цвіркун співає над
серпнем самицею смертю
в лісі в лісничці вікно золоте —
все що мабуть від епохи
трохи життя лишилось зате
але зате — трохи

і окрім того — ніяких робіт
в хорі ніяких і соло
час покотився. тепер уже — від.
як авторучка зі столу.

цокне підлогу неметену об
трохи прокотиться тільки
треба ж було стільки жити щоб
і таку кількість

* * *

коли у нас на півдні липень
коли у нас на півдні глина
потріскана

коли калина
дрібна зелена але вже
коли край столу мамалига
коли вино у склянку лине
коли у промені пилина
що колір глини береже

тоді найкраще з молдаваном
сидіти в затінку чогось там
чи молдаванином чи гостем
чи кимось зовсім все-одно
коли у нас на півдні шоста
і коли вівці сунуть мостом
і коли жити довго й просто
немов розчинене вікно

у пальцях бринза жовто-біла
такого ж кольору корова
приходить з череди
і знову
розмова де лише акцент

коли це все у нас на півдні
коли хатинка кольорова
і молдаванка випадкова
коли навіки втратиш це

Уважно читай і слухай
всіх своїх друзів і знайомих
і не забудь про своїх ворогів.
І не забудь про своїх батьків.

• • •

поразка завше закінчується грою
роллю такою де головному герою —
зів'ялі плечі запалі груди лице — курагою
вінком терновим волосся рештки а під горою —

спориш приморський солоний дикий сухий як камінь
і крик сусіда — мов крик індика або баклана
хотіти жити як не хотіти садити канни
де жито — клином де літо — кине а птиці — кланом

все що пророчить хотів — нічого не відбулося
на ніжках з глини сухе і дике стоїть колосся
хіба що в гості такий же точно як ти приїде
тоді вас двоє

зникати буде
як ти без сліду

* * *

куплю собі ослика
назву його павликом
пісок пахне островом
опаловим

ми будемо їздити
в траві спантеличеній
де одуди з гніздами
і змії з обличчями

де скіфи з румунами
карали овідія
орфеями струнами
і винами «лідія»

я бороду вирощу
білішу від берега
торбиночку випущу
ягнятком у вереси

куплю собі ослика
поїдем за хмарами
і що ми попросимо —
те нам і примарами

На Личаківському в маї
я їду і йти люблю.
Огорожі зацвітають —
вічна слава ковалю!

Старовинні польські склепи,
янголи з крилом крихким,
і пташки, малі дурепи,
гнізда в'ють, ковтають дим

листь торішніх...

Пісня мила
гнеться, як розквітла віть,
і в якійсь одній могилі,
склавши руки, час лежить.

І нічого не змінилось —
все як є і як було.

Пам'ятники вкриті пилом —
вічна пам'ять, ремесло.

Ходить посполитих зграя
там, де їм усім лягти,
там, де тиша, як у раю,
уособленням мети.

Де вінкові водограї
заливають зграю всю,
де Іван Франко лупає
сю скалу,
що й нині — сю.

На Личаківському в маї —
золотий костельний дзвін...
І над цвинтарем літає,
і стікає кров з колін...

Українська література
Українська література
Українська література
Українська література
Українська література
Українська література
Українська література
Українська література
Українська література
Українська література

іще не карикатура але уже дружній шарж —
мій портрет на тлі моєї згасаючої ери
гасаючи світом поміж різниць і кошар
я постарів і маю на це надійні папери

тому на все навчився дивитися трохи збоку
неначе не я а хтось інший — кому ще треба —
говорить і дихає пише букви стукає кроки
і хоче жити і тягне ковдру собі на себе

це інший хоче переліпити з тієї ж глини
і він же б'ється об лід стіну і об синій ладан
іще не карикатура але вже смішна пилина
в холодній довгій і нетерплячій господній длані

тому цинічні мої зате хороші мої розмови
тому бажання мої коротші розмов цинічних
тому не треба мене читати на паперових
і електронних ресурсах віють вітри північні

* * *

ти навіщо сиділа на троні
з гребінцем золотим у руці
у важкім соболінім фасоні
і гіркими словами в кінці?

і курилися мирро і ладан
тобто мирро, звичайно, текло
ані слова сказати не ладен
я стояв похиливши чоло

і така була відстань між нами
десять коней загнати а — ні
ти навіщо такими вустами
усміхалась такому мені

а обабіч тонкі офіцери
всі в медалях і всі молоді
і навіщо твій блазень
з фанери
вирівав перстеньки золоті

і навіщо зрікаючись мови
я ловив твої руки в свої
і навіщо з катами розмови
і ранкових сокир солов'ї

і навіщо манірні манери —
чистоти вересневих небес —
якщо знаю за що гренадери
серед ночі убили тебе?

* * *

старий воевода збирається в лютий похід
артрози склерози і меч кольоровий при ньому
за річкою ворог стоїть як набита оскома
пора його гнати на захід а схоче — на схід

прошайте хороми жона що була молода
в дев'ятім столітті а нині здається — десяте
за спиною військо собі наступає на п'яти
і гнеться від поступу рідна суха лобода

за неї за землю за волю і просто за так
за цю демагогію — буде покладено люду!
а того хто ворогом править — старого іуду —
мечем розрубують візьмуть у полон або як

печально старому збиратись у лютий похід
старому вже мало за що воювати охота
кибитки кобили корогви кенти і піхота
і цей літописець: «свати» там, «кривавий обід»

не хочеться ворога гнати — стояв би нехай
за річкою як і стоїть як набита оскома...

...якби не ця дівка
малуша
як єсть прастіпома
...махай воевода
мечем кольоровим
махай.

НОРД — ВЕСТ

був листопад але листя вже не було і пролітав сніг
автобус був такий знаєте білий з червоним на ньому знаком
два п'яні поети їхали до німеччини і літературний блиц-кріг
був від початку і далі а потім і зовсім ніяким

чотири митниці пролетіли швидко як наша одна
сніг змінював п'яту графу і поволі ставав старий як світ
чи джо коккер
уже на теренах землі баден-дабл поетам не вистачило вина
тільки п'яні поети на автовокзалі за 50 марок будуть
купувати один джонні вокер

всі решта попутників дві доби дивились на цих обох
у решти в панчохах гроші як під нігтем воші ледь хрускотіли
вони слухали вірші для них іноземною і про автора
думали: лох
і це була правда свята а брехня — це про дух який рве що тіло

що написав поет здається у львові який ми
проїжджали здається
більше ніколи: хай їздять автобусом футболісти
чи на коцьор жовтенята
добре що не заспівали про ваню який мов барвінок в'ється
бо фріц який мов барвінок в'ється міг би цього не сприйняти

два громадянина світу спали на кріслах і хропли свою
пісню мертвих
джонні уже не було але вокер ще був на ранок
на перше і друге

вночі наприклад проїжджали велике німецьке
містечко ерфурт
сніг продовжував йти лежати стояти летіти —
ми їхали з другом

наче казку розказали
не тепер і не мені...

дні

яких лишилось мало
повсідались на вікні

можна пір'я рахувати
можна вірити хоті-
ти

і світло синювате
на пташиному хвості

все інакше може бути —
бути в греки із варяг
лиш долонею змахнути
скільки дозволяє цвях —

бути вечір бути фея
бути що не попроси
чай варення і морфеї
малинової краси

молодиця білолиця
золото забутих інк...

...тітіль-мітіль
синя птиця
тітіль мітіль
метерлінк

довго пити з цією змією
і зиватись вужем золотим
все тому що не буде моєю
і нічого не буде за тим

все тому що на пошук героя
виряджає своїх самота
все тому що елена і троя
ну і деякі інші міста

все тому що ні друга ні брата
ні собаки ні склянки вина
ні повітря ані вибирати
ні надія моя основна

поговоримо вдвох через свічку
через очі відведені вбік
через силу текілу і звичку
забувати назавтра навік...

...шось давно неживе і нещире
і погасла цигарка в устах...
а увечері — в різних квартирах
а ще краще — у різних містах

* * *

мухи в грудні в голові
значить ми іще живі
і над божим білим світом
ще триває се ля ві

буде білий сніг з небес
рік новий з вином і без
простирадло на підлозі
і Різдво: Христос воскрес!

вихід є куди не глянь
шлях кружляє на тамань
нам ще довго вибирати
цю холодну глухомань

перспектива — це тоді
коли мед по бороді
і подушкою розлиті
коси чорні чи руді

перспектива — це коли
ми такі як і були
і в кінці тунелю світло
біле як баба-огли

хай ідуть собі часи
склянку чаю принеси
для недовгої розмови
і лишайся. для краси.

...п'яний в смерть дід мороз що переплутав квартири
я йому відчинив заплатив і налив — хай співає
у мене вже стільки й настільки немає віри
що я йому вірю —
* * *

торба в болоті з дитячим у ній трамваєм

це його рейд останній і мій здається так само
валянки мокрі сохнуть на батареї холодній
надворі гуляє дощик собаки віки телеграми
і на столі закуска: зерна господні

обмінюємося мобільними...

не може згадати панянку
з якою живе...

руками

змахує винувато...

п'ємо на коня

мені

шукати адресу засранки

йому

стікає коньяк по бороді із вати...

я старий не спати ніч
грузії пісень печальних
з вплетених у подих пліч
із інцесту двох облич
з наших замерзань термальних

вийде в листопаді сніг
що впаде на передмістя
вийде кілька круків...

їх
закружляє майже всіх
коли вони будуть листям

музика яка текла!
сплеск і скрип нічних паркетів
вийшло все окрім тепла
вийшло — снігу наче скла
вийшло — я відрікся втретє

крила згорнуто в сувій
у сірник що впав у квіти
сорок літ пісок між вій
я злякався... я не твій
я не вмю так летіти

я старий летіти так
стелю як руками воду
розгортати...

переляк...

шепіт що в ікону вкляк
і губами водить

* * *

а ти і не знала якої хотіла ціни
намисто стікало мов кров на початку війни
казенна дорога де гойя і гоголь бур'ян головка
і ще: паранойя — це знаєш нічого наука така

снодійне заснуло згорнулось калачиком спить на столі
готелю якогось де близько до Бога і вата на склі
де радіоточка розбудить о шостій волаючи: «ше...»
де кров'ю із горла на сіру подушку
намисто стече

де вранці — дільничий, за ним — коридорна, за ними не ти:
— роз'їздився хрич ні щоб дома сидіти між внуки й коти
у сквері запахне палаючим листям або шашликом
а ти і не знала

всміхалась і спала
і кров з молоком

* * *

Нам залишиться кава і дощ.
І на кухні невимкнений газ.
Сигаретки засушена мош.
І ця книжка що словом «Тарас»

починається зверху кутку...
Я любив тебе. Жити удвох
я любив. Доживати віку
біля тебе любив. Епілог

ще не артикульованим був,
ще не був. Але був листопад.
Тобто листя летючого зсув,
тобто хмари повзучої над.

Тобто безвихідь крила гуртом
розправляла над нами двома.
Телефончик задзвонить: авто-
відповідач почне: «нас нема...»

а з тебе вийшла би непогана черниця
віри немає але є обличчя біле
але є ім'я легке і коротке як чорна птиця
і є ще те що ми вдвох залишитись не зуміли

краще Богові аніж наприклад шулявському лоху
твої губи і складені разом долоні
в тебе вийде — я вірю — молитись за цю епоху
і ще трохи за мене коли мої руки тобі схолонуть

і у келії тихій серед української тихої ночі
одну книгу де хрест замість назви у тебе вийде читати...
...а повітря як одяг знятий довгий і чорний тріпоче
коли ти на кухню вночі по цигарки виходиш з кімнати...

* * *

Дош. Туман. І осінь змочла.
Ти читаєш те, що звикла:
про Перікл убив Патрокла
чи Патрокл убив Перікла.

Може, й Гектор. Я не проти.
Провінційні пересуди
про
що з нас не вийшло — то-то —
пари, що й уже не буде

двох коханців: блудних сина
і дочки на залізниці...
Чорні алазанські вина.
Білі слобожанські птиці.

Вип'єм одночасно кави
вранці в двох своїх столицях.
Отакі-то наші справи,
кицю.

* * *

Обличчя твоє яке ввечері білим було
зранку іще біліше
що ми і власне кому завинили тепло
плечі і вірші

ліктів сліди і ще часом колін
на простирадлах нічних
вуст без розмови
двоє розгублених поглядів майже уже нічиїх
одяг зимовий

осуд сусідів і двох контролерів метро
протягу там же
ось доказалася казка шальвари шатро
фініки замші

снігу нічного холодний лишайник і мох
вітру наділи...
що б ми робили якби залишились удвох...
...що ми зробили...

* * *

і нічого не їхало бо не могло
цих п'ятсот кілометрів
цим всім замело:
жовтим листям дошами літами
що між нами лежать...
відлітало тепло
і лежало село як старе барахло
біля києва траси і храму

на молитви слова на молитви мотив
цей самотній рядочок «це Бог не пустив»
ця господня залізна завіса
і нічого не буде якщо навіть Він
вийде сам на дзвінницю і вдарить у дзвін
і попросить тебе: озовися

знаєш люба я мешканець тих порожнеч
із яких не буває любові і втеч
але ти приїжджай куди-небудь
і якщо не сьогодні якщо не сюди
і якщо взагалі твої теплі сліди
і якщо взагалі — тільки небо

а після всього ти прийдеш
у всю мою страшну розруху
де телевізор з бангладеш
вино і нігтів срібна креш
завершують холодні рухи

війнеш волоссям номер п'ять
шанеллю подихом шовками
шепнеш портретам що висять
моїм

де я страшний як тать
(що — правда кажучи між нами)

цей твій до ниточки прихід
твій вік бальзаківський за тридцять
ледь-ледь...

і цей вгорі москіт
що спати нам не дасть як слід
якщо захочеш залишитися

це все — із хронік

з давніх днів:

цитата — пауза — цитата
це я зліпив їх як зумів

це я придумав я спалив
мені тепер це все читати

тут пахне ладаном ефір
і заказухою моцарта
але якщо прийшла — повір
любов не має меж і мір
і жити —

хай без мене —

варто

* * * *

Можеш — не сумуй, мала.
Я, немов осліпла птиця,
на залізній рукавиці,
що залізом замела

все на світі.
Змахом крил,
хрипом горла, криком світу
відчуваю: не летіти
над лисицю і ковил.

Не сумуй. Живи в саду:
яблук золота оскома
на губах...

Мене нікому
вже не вбити на льоту...

Тільки, може, в чорну мить
темноти і супокою
ти мені змахнеш рукою,
мов лисиця пробіжить...

востаннє твій хворий на голову голос почути
камінь з душі впаде — нема на чому триматись
жаль що в твоїй камасутрі відсутня поза спокути
тож — як писав чичибабін — їжте без мене томати

мені хай лишається воля її золоті абсолюти
її криваві тачанки копита і чортополохи
її важкі алкоголі її депресії люті
її жінки випадкові над урвищем в житі трохи

я знаю які одежі вдягають у ці дороги
які записки мотають які на світі міста є
востаннє твій хворий голос,
як хвіст ластів'їний — ноги
у чорних потертих джинсах
які уже не пам'ятають

...звільна плавно від волосся

...звільна плавно від волосся
починається плече
потім крісло потім босі
ноги в кріслі потім ще...
потім я — живий і досі
з окулярами на носі...

...але все що буде далі
поруйнує все що є
нахиляються печалі
і шепчуть про своє...
про мої слова чимдалі
у панельному астралі...

...одинадцять років тому
сербіанка знала це
цю тисячолітню втому
це твоє терпке лице...
і мою відсутність дому
й неминучість цьому всьому...

...теплий подих мій рукою
сукню зніме як змахне

щоб уже навік з такою
щоб уже навік мене...
і співає вітер в хащі
наче в церкві дяк пропащий...

гнані по ресторанчиках а потім голодні в них
в місті чужому де готика

екзотика і руїна
в якому на скрипці грає зелений як пам'ятник псих
і його музика падає в його картуз і коліна

якось так називається місто
як ріжуть маленьку свиню
як звучить міліційна сирена
як двері скриплять в готелі...
як добре що не потребуємо у грудях дурного вогню
а тільки — каміння каштанів книгарень кав'ярень пастилі

трамваїв старих скавучання
двозубих тролейбусів свист
усмішка старого єврея що гнеться у спробі шалому
нам жити учитись уміти на вулицях будь-яких міст
гойдатись лежати у натовпі як у солomé у цьому

і вся неприкаяність наша бездомність як птиця легка
легка як плечі з яких на асфальт попадали крила
— давай сядемо на якийсь граніт покуримо
ось цигарка тонка
он там де циганка тонка пройшла...
і так наче знала — курила...

* * *

залізною дорогою гойдається вагон
вікно горить сторожкою і світиться вазон

тиняєшся по світові як тур чи хеєрдал
то вінницький то вижницький то хтозна чий квартал

пісок іше не сиплеться але уже почне
на березі на бершаді на гóроді тальне

куди ти дід нечесаний розвідник майбуття
рукописи покреслені і вишите життя

малинами долинами дунай дніпро і буг
сходив вітчизну-матінку аж мед звисає з вух

із жовтою жилкованою наче махаон
обличчею сидиш собі гойдається вагон

і думаєш дожити чи не треба до весни
до станції проскурова від станції рахни

навіть ти не врятуєш мене
ти — легка наче зграя колібрі
цей погонич додому жене
цю отару на жодному вітрі

його костур не з наших дерев
його шлях і печаль — куди хоче
його пес і холодна псякрев
з ніг собачих пустелю лоскоче

він мовчить...

в прилиманських садах
обсипаються вишні червоні
і ходити за ним по слідах
все одно що текти із долоні

вздовж відомого виробу в
гетсиманські кварцити і ночі.
не рятуй. зупинись край трави.
і живи. якщо раптом захочеш.

* * *

що хотіла — те й знайшла
трохи світла і тепла
і можливо трохи літер
ненаписаних дотла

як зуміла — увійшла.
тиші срібна ковила.
протяг (це кімнатний вітер):
трохи — свічка трохи — мла

може ще вінок сплела
із вазонного зела.
(у вікні горів юпітер
а венера не могла)

встала слід вузький змела
платтям чорним як смола.
потім скажеш в заповіті:
я — була.

* * *

двадцятий вечір тебе немає
далеко ти
цей телевізор пора продати комусь за так
летять мов коні тараса бульби в дніпро коти
нечиста сила весна як відьма
любов як мак

хвороба як і
пророкували
стає важка

точніш важкою
галюцинацій
не вистача

тебе немає тут де ковзала твоя рука
холодне срібло ляга на ковдру мені з плеча

прощай слов'янко
волосся біле
а очі — смерть

весільну службу у церкві правлять
далеко ти
і дзвони в небі і крила мідні і круговерть
і Бог на двоє нас розриває із висоти...

сніг позняки шабад
стіл виноград маслин
книжка сільвії плат
зараз впаде з колін

скрипнуло

ти прийшла

снігу нанесла в
довго зима мела
коли прийшла — живи

наговори дурниць
езотеричних слів
більше не буде лиць
тих які я хотів

вицвіли кольори
риб або різних псиць
жменька розмитих рис
дивиться з плашаниць

наговори іще
потім піди собі
сів мені на плече —
птицею — вчений біль

дам йому там зерна
чи тонкої води
сніг позняки весна
стіл виноград не йди

Вірші про життя і смерть
вона писала
вірші про життя і смерть
вона писала
вірші про життя і смерть
вона писала
* * *

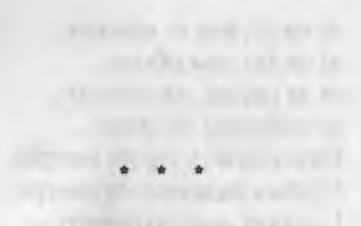
Завтра випаде дорога.
Ковдру з кемела старого
ти відкинеш. Наші ноги
розплетуться, як коса.
Ми не знаєм, що втрачаєм.
Губи чорні, наче чаєм
або черню, або зграї
птиць в осінніх небесах

почорнили.

Наше літо
поблукало білим світом,
моя дівчинко, лоліто, —
ніч не наша, день не наш.
Викличем таксі на згадку.
Хай святиться наша хатка.
Іграшкове левенятко —
твій практично весь багаж.

Може, ще — коротке свято
слів і цигаркових яток,
пальців пальцями зім'ятих,
переливи двох імен.
Ти — летиш. Тобі — летіти.
І тебе вже не спинити
ні борисполям, ні квітам,
ні дощам у штаті Мен,

ні надії, що — ніколи
ні за які там оболи,
ні за негри, як соколи,
не забудеш ти мене...
Одинадцять тисяч метрів.
Срібна ладанка на светрі.
І любов, яка до смерті —
ти казала —
не мине.

грає гімн україни
карась не клює
і неначе пилина
серце моє
б'ється в грудях прокурених зовсім...
краще вже у сосновім човні
аніж краще в сосновій труні

хай карась не клює
і хай гімн україни лунає
хай поезія є
хай зозуля з далекого гаю
як бухгалтер рахує чужі
гнізда ряску роки комиші

і коли золоті карасі
плавниками гачки загойдають
хай поки що не всі
але збиті гачками у зграю...
голос горній з пустель небеси
в сині губи промовить: проси!

— дай карась не клює
і дай гімн україни лунає

дай поезія є
 дай зозуля з далекого гаю...
 але дай ще зловити риби
 але дай ще пожити ніби

[The following text is extremely faint and illegible due to low contrast and blurring. It appears to be a list of names or a collection of short entries, possibly related to the author or the work. It is not transcribed as it cannot be accurately read.]

дискоболом довбаним у сквері
з гіпсовою маскою лица
посеред безруких піонерів
дуже тихо жити без кінця

заростати травами сухими
обростати тарою пляшок
капустянки лапками легкими
чи липкими лапками сніжок

залоскочуть губи побілілі
арматуру вилоскочуть з губ
крикне ворон щось... від заметілі —
трісне око зблисне сивий чуб

і рядки постоять на папері
і злетять як попіл з папірця...

все ж не дуже добре в нашій ері
навіть в сквері
жити без кінця

* * *

ми візьмемо трохи вина
за вікнами буде весна
і ти будеш трохи дурна
і я буду дурнем набитим
і зайчик від твого стегна
будинку сусідньому на
і морда сусідська з вікна
і нам все одно що робити

фіранки старої коттон
і губи що з нею не в тон
і книжки старої картон
написаної за кордоном
розмова: суцільний бонтон
закуска: салат і батон
консерва сумна «акватон»
й тютюн який пахне коттоном

люби мене мила так як
бо старість судьба переляк
мов пташка між голих гілляк
гойдається тихо від горя
люби але не говори й
не думай що я не старий
а просто фіранку закрій
і хай там — за нею — говорять

* * *

...коли напишемо усе — тоді напишем ще раз
гарантії цим письменама — замацана стіна
в музеях тюрмах або ще
у висохлих печерах
чи краще в двох чи трьох пляшках токайського вина

відмолимо як смертний гріх і спалимо як єресь
хай буде вересковий хмиз і вересневий дим
пливти через якісь віки і може навіть через
томи гусині і томи телячі перед тим

а ми зберемося у круг в аркан і навіть зашморг
і той хто перший упаде — нехай потягне всіх
у цю потоптану траву не нами і ні за що
коли напишемо усе
хто і навіщо зміг

коли напишемо коли —
тоді нам всім проститься
тоді забудуть нам усе і нас забудуть теж
і захід сонця й смужка не-
ба як стара лисиця
чи як сториця але цьо-
го вже не розбереш

твої старі як світ батьки
скарби на кожному руці
тонкому пальці... амулети
бики скривавлені мулети
корида — на стіні плакат
і на губах вино мускат

столове срібло

тьмянний ніж
виделки поруч мертвий стриж
свічник як мрія ідіота
запалиш свічку — скаже хто ти
і ще — важкий висить портрет:
чи то кадет чи то корнет

Бог з ним із нами обома
і мова що давно нема
звучить мов пил зі скла здувають
і тільки з вулиці трамваю
скрип

свідчить що життя ще є
Бог з ним — твоє або моє

з порт'єр

із родових дерев

злечу як птиця тетерів
з усього що любити мушу
але не так уже

щоб душу...
на згадку — тільки скрип дверей
і чорна книжка теккерей

...ти —

що зелені очі пальці і ніс в чорнилі
ти — золоті верлібри і каберне на вустах
ти увійдеш першою
ти зупинишся біля
ти мені очі прикриєш і проживеш до ста...

...ти ж —

що мотала душу грудень січень і лютий
березень квітень травень
ти — що хотіла ще
червень липень і серпень...
коли зберуться люди
всім їм щоб забирались
крикнеш через плече...

...ти — що страждала чортзна

де чого і навіщо
ти — що телефонувала і сопіла вночі
ти залишайся там же
між почуттів найвищих
ти — що кричати будеш —
там собі і кричи...

...ти — що боїшся розголосу і дуже добре знаєш

де і який в шухлядах вицвілій компромат
ти увійдеш третьою
шурхнеш як білий заєць
як ми колись гойдались в просторі двох кімнат!

...ти — що забула адресу
ти на байковий цвинтар
сходиш домовишся з тими хто там працює й лежить...
ми зустрічалися взимку я тебе звав вінтер
і називав: леді
і забував за мить...

...ти — що і не збиралась бути зі мною... пара
з нас так і не сплелася —
теж підповзай на шум...
...ну і можливо ти ще
з ким лежимо зараз
ти телевизор дивишся
я собі віршик пишу...

поставити кому
не відчиняти нікому
довго варити чефір
всміхнутись на кутні
довга дорога з кухні
сір

фільтр відірвати
дим сухий наче вата
в горлі слова промокне
все відбулося
все що лишалося досі —
не

книги порожні
в шафах практично кожні
вчитані до дна
літер зотліле просо
коми у Бога попросиш —
на

життя застигло як чорна муха у бурштині
або неначе її нашадок у вишині
холодний вечір вечеря також і книга теж
все стає холод чого торкнешся або візьмеш

* * *

тут важко спати: годинник серце нічне таксі
всі друзі п'яні а потім мертві а потім — всі

пора писати а хто читати-
ме бе ні ме

спочатку слово а потім знову але німе

погана пам'ять погані мряка і листопад
сусід поганий дурні догани вчиняє над

та ще вітчизна...

— а що вітчизна?

— вітчизни дим.

сірник запалиш запахне сірка і разом з тим

листи не ходять сади не родять здоров'я ні
і я не знаю за що це щастя було мені

ЗМІСТ

«нестерпна печаль і медаль „за взяття магдали“...»	5
«це хвостом убитим вовка...»	6
«степ твій — це просто земля якої багато яка глинобитна...» .	7
«коли час настає...»	8
«із глини із острова із синиці у жмені...»	10
«якщо катастрофу стрічати — то краще в монастирі...»	11
«я піду щоби не повернутись...»	13
ВІРШІ В ТРАНСНІСТРІЮ	
«ну ти не повіриш — я тут Україні служу...»	15
«осене...»	17
«...моя знаєш ми прожили стільки разом...»	18
«диктувала дуже швидко...»	19
«дівка смуглява моя сизокрила лейла...»	20
«на півночі взимі де білий день...»	21
«в день оцей в ніч оцю...»	23
«вони думають я їх забув...»	24
«ти спиш...»	25
«знайти навпомацки тихий рай...»	26
«з нічого в ніщо ні для чого й нізачо за тим...»	27
«беремо торбиночку сковороду...»	28
«покинув би хто — чи як...»	30
«листя упало дуже давно...»	31
«мельником жити на річці дурман...»	32
«на дудочці хлопчина грає...»	33
«заєць заплутує слід ...»	34
«...це кодло веселе ще й досі сидить за столом...»	35
«ми косили красне літо...»	36
«сиділи до ранку...»	38
«іще до тієї війни коли ми, молоді...»	40
«у мене стільки свободи що страшно на себе дивитись...» . .	41
«над горою Афон кілька грецьких аж чорних ворон	42

«Віддано всі борги...»	43
«...робота три години поміж...»	45
«так наче губи витер...»	46
«він завше сидів на лавці біля своєї хати...»	47
«Це сніги. Це уже не снага...»	48
«ні краплі птиці ні води...»	49
«воля листя окаянне...»	50
«тихо скрипить короїд...»	51
«коли у нас на півдні липень...»	52
«поразка завше закінчується грою...»	54
«куплю собі ослика...»	55
«На Личаківському в маї...»	56
«іше не карикатура але уже дружній шарж ...»	58
«ти навіщо сиділа на троні...»	59
«старий воевода збирається в лютий похід...»	61
норд-вест	63
«наче казку розказали...»	65
«довго пити з цією змією...»	67
«мухи в грудні в голові...»	68
«...п'яний в смерть дід мороз...»	70
«я старий не спати ніч...»	71
«а ти і не знала якої хотіла ціни...»	73
«Нам залишиться кава і дощ...»	74
«а з тебе вийшла би непогана черниця...»	75
«Дощ. Туман. І осінь змокла...»	76
«Обличчя твое яке ввечері білим було...»	77
«і нічого не їхало бо не могло...»	78
«а після всього ти прийдеш...»	79
«Можеш — не сумуй, мала...»	81
«востаннє твій хворий на голову голос почути...»	82
«...звільна плавно від волосся...»	83
«гнані по ресторанчиках а потім голодні в них...»	84
«залізною дорогою гойдається вагон...»	86
«навіть ти не врятуєш мене...»	87

«шо хотіла — те й знайшла...»	88
«двадцятий вечір тебе немає...»	89
«сніг позняки шабад...»	90
«Завтра випаде дорога...»	92
«грає гімн України...»	94
«дискоболом довбаним у сквері...»	96
«ми візьемо трохи вина...»	97
«...коли напишемо усе — тоді напишем ще раз...»	98
«твої старі як світ батьки...»	99
«...ти — що зелені очі пальці і ніс в чорнилі...»	101
«поставити кому...»	103
«життя застигло як чорна муха у бурштині...»	104

2466

16.0

Ф 35

Федюк, Тарас

Трансністрія: Збірка поезій — К.: Факт, 2007. — 108 с.
ISBN 978-966-359-193-3

Відомий український поет, лауреат Шевченківської премії Тарас Федюк продовжує тішити читача новими віршами, сюжетами, темами.

Віртуозне володіння римами, глибинне почуття мови, оригінальні теми, філософічне ставлення до життя — все це притаманне новій книжці, у якій всі тексти друкуються вперше.

УДК 821.161.2-32

ББК 84.4УКР6-44

ФЕДЮК Тарас
ТРАНСНІСТРІЯ
Збірка поезій

Відповідальна за випуск *Олена Шарговська*

Коректор *Олеся Сторунська*

Макетування обкладинки *Інокентія Вирового*

Верстка та макетування *Андрія Миронова*

Здано до виробництва 04.05.2007. Підписано до друку 31.07.2007. Формат 60x90/16. Друк офсетний. Папір офсетний № 1. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 5,83. Обл.-вид. арк. 6,38.

Наклад 1 000 прим. Зам. № 7-1122.

ТОВ «Видавництво „Факт“»

04080, Україна, Київ-80, а/с 76

Реєстраційне свідоцтво

ДК № 1284 від 19.03.2003

Тел./факс: (044) 287 1882, 287 1886

E-mail: office@fact.kiev.ua

Відділ збуту: (044) 463 6887

E-mail: sbyt@fact.kiev.ua

www.fact.kiev.ua

Надруковано з готових форм на ЗАТ «Віпол»,

03151, м. Київ, вул. Волинська, 60

Свідоцтво Держкомінформу України

(серія ДК № 752 від 27.12.2001 р.)